

במחוסר זמן בגופו, ובין במחוסר זמן בבעלים.

מחוסר זמן בגופו, הוא זה שלא הגיע זמנו מחמת עצמו, כגון שהוא בתוך שמונה ללידתו, שאסור להקריבו, כי נאמר, "שור או קֶשֶׁב או עֹז כִּי יוֹלֵד וְהָיָה שְׁבַעַת יָמִים פְּתַח אִמּוֹ וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְהִלָּאָה יִרְצָאָה לְקַרְבּוֹ אִשָּׁה לַח" (ויקרא כ"ב כ"ז), או שביום זה נשחטה אמו, שאסור לשחטו היום, כי נאמר, "וְשׁוֹר אוֹ שֶׁה אֹתוֹ וְאֵת בְּנוֹ לֹא תִשְׁחֲטוּ בְיוֹם אֶחָד" (ויקרא כ"ב כ"ח).

ומחוסר זמן בבעליו, הוא זה שעדיין לא הגיע זמן בעלים להקריבו, כגון זב וזבה ויולדת ומצורע ונזיר טמא שעליהם להביא קרבן בגמר טהרתם ועדיין לא נגמרה טהרתם [זב וזבה זמן הבאת קרבנם לסוף שבעה נקיים ויולדת זמנה לסוף מלאת ימי טהרתה ומצורע זמנו ביום שמיני לטהרתו ונזיר זמנו לאחר שנטהר]. וכן נזיר טהור שעליו להביא קרבן בגמר נזירותו ועדיין לא נשלמה נזירותו.

אמנם בדבר זה יש חילוק, חטאות ואשמות^א שלא הגיע זמן הקרבתם, השוחטם בחוץ פטור, כי אינם ראויים להיקרב בפנים כלל, למה שהופרשו אינם ראויים כי לא הגיע זמנם, ולדבר אחר אינם ראויים כי אין קרבים נדבה.

אבל עולות ושלמים^ב שלא הגיע זמן הקרבתם, השוחטם בחוץ חייב, כי אף שלא הגיע זמן חיובם, מכל מקום ראויים לבוא בפנים בנדבה.

ואמר רב חלקיה בר טובי, שגם אשם שאמרנו שהשוחטו בחוץ פטור, אין זה אלא כשנשחט לשמו, אבל כשנשחט בחוץ שלא לשמו, כגון לשם עולה או שלמים, חייב על כך כרת של שחטי חוץ, כי באופן הזה הוא כשר גם בפנים^ג, כמו ששנינו, כל הזבחים שנזבחו שלא לשמם, כשרים, אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה, [חוץ מהפסח בזמנו והחטאת בכל זמן שהם נפסלים לגמרי כשנשחטו שלא לשמם].

פסח ששחטו בחוץ בשאר ימות השנה

כבש שהקדישוהו לשם פסח, ראוי להיקרב לפסח רק ביום ארבעה עשר בניסן לאחר חצות, אבל בשאר ימות השנה, מאחר שאינם זמן הפסח, אינו ראוי להיקרב בהם לשם

^א חטאות יש בכל אלו, ואשמות יש רק בניזר ומצורע. [עיי רש"י].

^ב עולות יש בכל אלו, ושלמים יש רק בניזר. [עיי רש"י].

^ג וסבר כדעת האומרים להלן, עקירת חוץ שמה עקירה. [עיי רש"י].